

foreslaaede Forhold mellem Allteierens Bidrag og Communens være det meest passende. Med Hensyn til den af den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kredts foreslaaede Tilføining til § 8 skal jeg udtale, at jeg finder det ganske i sin Orden, at Statskassens og Amtsreparationsfondens Bidrag blive indbetalte directe til Communens Kasse. Communen er Arbejdsentreprenør; efter Lovudkastet er den eventuelle Binding ved Besparelse af Arbejde en ligefrem Fordeel for Communens Kasse, ligesaa vel som en Overskrivelse deraf er et Tab for den, og det forekommer mig altsaa at være ganske i sin Orden, at disse Bidrag indflyde directe i Communens Kasse. — Det af den samme ærede Landstingsmand stillede Endringsforslag til § 9 maa jeg, efter hvad jeg tidligere har udtalt her om dette meget omhandlede Forslag, erkjende for en Forbedring.

Endringsforslaget til § 10 skal jeg ledsage med nogle udførligere Bemærkninger. Det er ganske vist forudsat i Lovudkastet, at ingen Sandflugtsstrækning for Fremtiden skal kunne optages som en af det Offentlige fredet Sandflugt; vel kan ny opstaaet Sandflugt efter § 10 komme ind under det Offentliges Tilsyn, men ikke under dets Fredning. Man har ved Conciperingen af Lovudkastet forudsat, at Sandflugt, naar den bliver opdaget, og de fornødne Foranstaltninger mod dens Udbredelse blive tagne tilde, albrig vil kunne faae et større Omfang, end at Bestemmelserne i § 10 om, at den enkelte Lodseier skal kunne tvinges til at dæmpe sin Sandflugt, ville kunne gennemføres uden Ubillighed. I de allerfleste Tilfælde troer jeg, at Sandflugten opstaaer ved saa locale Foranledninger, at en Dæmpning ved den enkelte Lodseiers egne Kræfter ligger indenfor Mulighedens Grændser; men det er ganske vist, at der ogsaa kan tænkes enkelte overordentlige Naturbegivenheder, som pludselig kunne fremskalde Sandflugt over en større Strækning, uden at den paagjældende Lodseier har haft nogen Skyld i, at den er opstaaet, og uden at det vil staae i hans Magt uden

Understøttelse at faae den dæmpet. Der er i Endringsforslaget udtrykkelig nævnt Hebebrand; man kunde ved Siden deraf nævne Sandflugt, hidrørende fra Havet. Det er jo bekjendt nok, at foruden de eldgamle Havklitter langs Vestkysten af Jylland er der i den senere Tid opstaaet Havflugt, Havklitter, i den nordlige Deel af Sjælland, som i sin Tid har haft temmelig faretruende Dimensioner, og har lagt sig ind over meget frugtbart og godt Land. Det er altsaa tænkeligt, at en lignende ny Sandflugt fra Havet kunde opstaae, og det vil ganske vist i saa Tilfælde være meget ubilligt overeensstemmende med Lovudkastet at forlange, at den enkelte nærmest truede Lodseier skulde overtage hele Udgiften ved Dæmpningen i saadanne ganske overordentlige, men vistnok ogsaa meget sjeldne Tilfælde; thi der hører Meget til, at en Hebebrand i og for sig skal kunne frembringe en Sandflugt. Der udkræves for det Første dertil, at Hebebranden skal finde Sted paa et saa magert Terrain, at Sandflugt overhovedet er mulig; men desuden udkræves dertil, at den vedkommende Hebestrækning skal være saa svagt dækket, ikke med Vegetation, thi den gaaer selvfølgelig op i Flamme ved samme Leilighed, men med Hedemaar, at Sandflugt kan opstaae umiddelbart efter Hebebranden. At dette imidlertid kan skee, have vi desværre haft et stort Exempel paa for et Par Aar siden i Standerborg Amt — og det var vel ogsaa til dette Tilfælde, at den ærede Rigsdagsmand sigtede —, hvor der opstod en Sandflugt paa mange Hundrede Tønder Land, som det senere har kostet overordentligt Arbejde og store Pengendgifter at faae dæmpet. I saadanne overordentlige Tilfælde, hvor Sandflugten maatte opstaae uden Lodseiernes Skyld i større Maal, end at det med Billighed kunde forlanges, at den enkelte Lodseier skulde dæmpe den, der vilde ganske vist Communen — Sognekommunen, Amtskommunen — kunne træde til, og Statskassen selvfølgelig ogsaa. Det offentlige Tilsyn vilde jo kunne være ligesaa fuldstændigt med Hensyn til Sandflugtsstræk-